

Ředitelka cimrmanů Jana Rumlenová: Je čas předat štafetu

19.06.2025

I když na Trojce nikdy nebydlela, Žižkovské divadlo Járy Cimrmana se stalo jejím druhým domovem. Jako jeho ředitelka v něm prožila víc než třicet let.

Na Praze 3 jste za dobu, co tu pracujete, už zdomácněla. Znáte to tady dobře?

Já nejsem procházkový typ, takže to nemám nachozené ani tady, ani v žádném jiném místě, kde jsem bydlela. Ale když procházím Seifertovou ulicí, která mi přijde vyhřátá, i když všude jinde vládne ještě ranní chlad, říkám si, jo, tady jsem doma. Taky se mi líbí Havlíčkovo a Kostnické náměstí. A jinak jsem kavárenská povalečka, takže s mužem máme vztah spíš k místním bistrům a kavárnám.

V prosinci skončíte jako šéfka Žižkovského divadla Járy Cimrmana. Jak velkou část života jste mu věnovala?

S divadlem jsem spjatá 47 let. V mládí jsem byla členkou amatérského souboru Anebdivadlo a v roce 1978 jsme zakotvili právě tady na Žižkově. Bylo to pro nás inspirativní prostředí, vedle sebe tu působily amatérské soubory a profesionální divadla, která v té době nemohla z politických důvodů hrát v centru města. Setkávali jsme se třeba s brněnským Provázkem v čele s Bolkem Polívkou. Pak jsem studovala, souběžně porodila a vychovávala syna, věnovala se profesi pedagožky v jeslích. Všechno tohle mě těšilo, ale na divadlo jsem pořád myslela. Pak mě na začátku devadesátých let nadchlo, když jsem mohla čtyři měsíce zaskakovat za vedoucí provozu. Ta se už na své místo nevrátila, tak jsem zůstala. Od roku 1993 jsem ředitelkou divadla, takže tu šéfuju už 32 let.

Budete na tu dobu ráda vzpomínat?

Rozhodně. A doufám, že tu nebudu mít dveře zavřené a budu se moct stavit na návštěvu. Je to srdcová záležitost. Kdyby mi někdo třeba před pěti lety řekl, Jano, ještě pět let a je konec, vůbec bych tomu nevěřila. Ale už jsem se situací smířená. Nastal čas předat štafetu.

Co považujete za svůj největší profesní úspěch?

Vybavení a provoz. Když jsem prostor v devadesátkách převzala, byl tu umakartový nábytek a zařízení poskládané z různých bytů — hlavně z toho, co kdo už nepotřeboval. Kromě elektriny jsme to vzali od základů. A taky jsem pyšná na všechny možné spolupráce, které se nám podařilo navázat. Nesmírně si vážím všech tří divadelních souborů, které mají u nás domácí scénu — jsou to Divadlo 3D company, Divadlo Aqualung a Cimrman English Theatre, které uvádí hry Ladislava Smoljaka a Zdeňka Svěráka

v angličtině. Všechny ty soubory jsou důstojným doplněním repertoáru ŽDJC.

Už víte, na co se zaměříte dál?

Ráda bych se věnovala nějakému svému koníčku. Jsem vášnivá čtenářka, vedu si i čtenářský deník. Od ledna bych mohla mít na čtení víc času. Taky se chci věnovat rodině. Když se to sečte, máme s manželem dohromady už pěknou řadu vnoučat. A zejména potřebuju čas a sílu na rekonstrukci našeho rodinného domu v Hostivaři. V pozeňnaném věku dvaadvadesáti let mi zemřel tatínek a já teď chci dát dům do pořádku, abychom tam všichni měli víc prostoru a pohodlí. Myslím si, že to bude nějakou dobu práce na plný úvazek.

V divadle jste taky hrála. Neplánujete třeba rozvíjet hereckou kariéru?

Za roličku starší dámy ve hře Hotel Žižkov vděčím řediteli 3D company Martinu Vokounovi. V červnu ještě odehrajou pár repríz. A jestli mi v budoucnu někdo nabídne nějaký další štěk, tak proč ne, jsem tomu otevřená. (smích) Taky každý rok pořádáme ples Žižkovského divadla Járy Cimrmana a účastníme se pravidelně Noci divadel. Pokud mě někdo v rámci těchto akcí přizve ke spolupráci, určitě to zvažím.

Máte oblíbenou historku ze zákulisí, o kterou byste se s námi mohla podělit?

Je jich několik, ale spadají spíš do kategorie situačního humoru, takže kdyby si je čtenáři přečetli v novinách, zas tolik by je nepobavily. Ale můžu vám prozradit, že řada historek souvisí s tím, že tu straší. Na tom se všichni, kdo tu pracujeme, shodneme. Aby taky nestrašilo, tyhle zdi jsou tu od 19. století a mnohé zažily. Někdy nás duchové na svou existenci upozorňují poměrně hlasitě, nikdy se ale nikomu nic zásadního neztratilo, nikdo se kvůli nim vážně nezranil. Tak si místními prostory prostě procházím, a když mám pocit, že je někdo se mnou, tak mu nahlas řeknu: Vždyť já o tobě vím, ahoj, teď pobudeme chvíli spolu.

Váš manžel Genadij Rumlena je taky dlouholetým členem souboru. Jaké je sdílet s partnerem nejen domov, ale i pracovní prostředí? Dá se to?

Dá. Já a Geňa jsme se tu potkali, dlouho fungovali pracovně a nakonec spolu začali v roce 1999 žít. Musím říct, že domácí hádky kvůli práci vznikají minimálně. A jsou spíš inspirativní. Ale jestli myslíte, že jsme domácnost a práci striktně oddělovali a v určitou chvíli si navzájem pracovní dialogy zakazovali, tak to ne. Při večeři se někdy bavíme o divadle a v divadle si zase sem tam předáme instrukce, co má kdo zařídit v rámci rodiny. Takhle nám to klape.

Citujete doma z Cimrmana?

Jistě! Kam se hrabe Bittner, to se nedá srovnat. (smích)

Měla jste čas sledovat i jiná divadla než to cimrmanovské?

S manželem upřednostňujeme ve volném čase spíš kino. Mám v oblíbené filmovou produkci Jana Svěráka, a neříkám to proto, že je to syn „našeho“ Zdeňka, ale kvůli tomu, že mi jeho filmy přijdou vážně dobré. Sledujeme i světovou produkci. Ale do divadla si taky sem tam zajdeme, ne že ne.

A máte oblíbená představení?

Jsou dvě. První je Juno a Avos, původní ruská rocková opera Alexeje Rybnikova a Andreje Andrejeviče Vozněsenského. To jsem viděla v 80. letech ve Vinohradském divadle a byla to prostě nádhera. A ještě Kočičí hra v Tylově divadle. Tehdy jsem při děkovačce plakala, a i teď, když vám to tu povídám, mě mrazí v zádech.

Jak vidíte budoucnost žižkovského divadla?

Novému vedení bych jednoduše přála, aby se divadlu dařilo. Do budoucího vývoje už nemůžu zasahovat, ale přišlo by mi milé zachovat repertoár, který se tu celá desetiletí hraje. Osobně bych tu nerada viděla avantgardní scénu. Mám za to, že tomuhle kultovnímu divadlu se specifickou koncepcí by avantgarda neslušela.